

S H A M I M

S A R I F

EL

PROYECTO

ATENEA

SHAMIM SARIF

EL PROJECTE
ATENA

Traducció de Lluís Delgado

Fanbooks

Títol original: *The Athena Protocol*

© Shamim Sarif, 2019

© de la traducció: Lluís Delgado, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: setembre del 2020

ISBN: 978-84-18327-00-1

Dipòsit legal: B. 12.028-2020

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

De vegades em pregunto si el món no es veu millor a través de la mira d'un rifle; més definit, més clar, més centrat. Menys caòtic.

Al punt de mira hi tinc un noi soldat, tot just un adolescent, no gaire més jove que jo, que dorm amb la boca lleugerament badada i la mà sobre els ulls per protegir-se'ls de la llum brillant de l'alba que es comença a escampar pel cel. Fins i tot veig els fils gastats del coll esfilagarsat de la jaqueta de camuflatge bruta que porta. Giro el rifle cap a l'esquerra, on, més lluny, rere arbres espinosos, s'alça l'edifici robust de formigó on dorm l'Ahmed, el cap de la milícia. Després, apunto cap a la dreta, en direcció a la gàbia on tenen presoner el grup d'unes cinquanta noies que van segrestar fa tres mesos. Tothom dorm: els soldats, les ostatges i el cap. Mentre espero, sento les dues dones que m'acompanyen.

La Hala està estirada al meu costat, tan a prop que els nostres cossos gairebé es toquen. Canvia de postura i, al meu darrere, la Caitlin tus discretament, ofegant el soroll, tot i que estem en una posició massa elevada i massa allunyada del campament perquè ningú ens senti. Jo també tusso. L'aire de la zona és tan sec que m'irrita la gola cada cop que respiro. Torno a sentir olor de terra cremada; l'olor de l'Àfrica Occidental. Recordo per un instant l'olor de metall desllustrat dels carrers plujosos de Londres, la meva ciutat. El record no dura gaire, i torno a tossir.

—Els camions s'endarrereixen lleugerament —ens avisa la Caitlin en veu baixa—. Tres o quatre minuts.

La Hala i jo descensem de la mira dels rifles i giro el cap per mirar la Caitlin alhora que clavo un cop amb l'ampolla d'aigua a un escarabat mort que tinc al costat per allunyar-lo de mi. La Caitlin rep instruccions pel comunicador que du a l'orella.

—Tinc gana —diu la Hala. Sempre està menjant o pensant en menjar.

La Caitlin furga dins la petita motxilla que porta i ens llança una barreta de proteïnes a cadascuna. No em fa gaire gràcia, però com que dubto que porti croissants acabats de fer a la bossa, callo i l'accepto. La Hala engoleix la barreta de pressa i sense dir ni piu. Carrega les piles. Jo m'empasso la meva amb menys entusiasme. L'engrut fred i dolç em fastigueja. Intento recordar que a l'Àfrica hi ha milions de nens que es moren de fam i que no tinc dret a protestar. Sobretot perquè demà tornarem a ser a casa.

—Recuperem posicions —ordena la Caitlin en un to amable. Parla amb un accent tan nord-americà, arrossegant les paraules com si sortís d'una pel·lícula de l'Oest, que em fa sentir encara més britànica.

La Hala i jo obeïm, tornem a posar l'ull a la mira i enfoquem una vegada més el campament milicià de sota. Ocupem les mateixes posicions que la primera nit, quan només observàvem i traçàvem el pla. Déu meu, va ser una nit horrorosa. Quan per fi em vaig poder adormir, em va encantar somiar alguna cosa diferent.

Disposem d'unes lents de contacte que amplien o redueixen el que veiem segons com parpellegem, i vam poder veure perfectament els soldats fins i tot des d'aquí

dalt. No m'esperava que fossin tan joves. Hi ha vídeos sobre els nens soldats de l'Àfrica, però aquests soldats no són nens, tot i que tampoc són homes. Segurament l'Ahmed i la seva milícia terrorista els van reclutar voluntàriament. Si estàs atrapat en un poble treballant la terra tot el dia per plantar collites que potser no creixeran mai, i arriba l'Ahmed i et dona alguna cosa en la qual creure i armes per jugar...

Aquella nit els vam observar mentre reien, feien bromes com qualsevol altre jove i començaven picabaralles que apujaven la intensitat com l'aigua arrenca el bull i s'evaporaven amb la mateixa facilitat. Un nas que rajava sang, brams i empentes; res que em resultés insuportable.

Ara bé, el que feien a les noies... Havien capturat aquelles cinquanta noies en un poble llunyà, amb la intenció de fer xantatge al govern per intercanviar-les per presoners... Cap de nosaltres no era capaç d'observar el que feien, i tampoc no ens podíem mirar entre nosaltres. Quan vaig mirar la Caitlin als ulls per error, vaig veure que els tenia amarats de llàgrimes, i el seu patiment em va fer enrabiatar encara més. Jo hauria volgut actuar immediatament, hauria volgut baixar i posar fi a la situació a punta de pistola. Diria que fins i tot em vaig arribar a aixecar, perquè la Caitlin em va reposar una mà al braç per contenir-me i em va agafar tot un minut perquè em calmés. Cap a les dues de la matinada, la situació s'havia calmat tota sola. La necessitat humana de dormir havia aclaparat totes les altres necessitats, i el campament havia quedat en silenci, com ara.

Estar ajaguda de bocaterrosa sobre terra dura i cremada no és una experiència agradable. Fa prop d'una hora que som aquí estirades perquè a la Caitlin li agrada fer les

coses amb temps, sense l'estrès que comporta anar massa justa. Se m'encarcaren les cames. Les bellugo i m'eixugo una gota de suor del nas. La llum del sol ha fet desaparèixer el color de tinta del cel rere la renglera desordenada d'arbres que s'alcen en la distància, i la calor feixuga ja ha fet acte de presència. Estic tensa i nerviosa, perquè, un cop comenci l'operació, no podem cometre errors. Em moc, inquieta, i noto que la Hala es gira cap a mi i em mira irritada.

—Què passa? —pregunto.

Per tota resposta, la Hala torna a plantar l'ull a la mira del rifle. La Hala no és gaire xerraire i, per acabar-ho d'adobar, no li agrada parlar en anglès. El parla bé, sobretot tenint en compte que només fa un parell d'anys que n'aprèn com Déu mana, però és introvertida, i estic segura que tampoc no parlava gaire en àrab. Normalment m'agrada aquesta qualitat seva perquè no m'obliga a mantenir converses superficials tota l'estona, però, ara mateix, la seva serenitat perfecta m'irrita.

—Maleïda calor —rondino per alleujar una mica la tensió.

El suau to del sud de la Caitlin és calmant, com una bena en una ferida.

—Això no és calor. A l'Iraq, a l'agost, quan vas carregada amb vint quilos d'equipament de combat, sí que fa calor.

—Ei, que no ets l'única que té formació militar —li recordo.

—I no puc competir amb el que vas viure, Jessie —contesta la Caitlin, somrient—. Jo només era una soldat d'infanteria. Res d'especial.

Fer una referència positiva als sentiments del seu in-

terlocutor és la resposta preferida de la Caitlin per a tot. L'hi devien ensenyar a la formació per a oficials i no va oblidar la lliçó. A mi també m'ho van ensenyar fa un parell d'anys a Anglaterra, durant un curs de lideratge que vaig fer en un centre de formació especial, però només tenia setze anys i, normalment, preferia l'enfrontament directe a preocupar-me pel que l'altra persona *sentia* en aquell moment.

Tanmateix, no formem part de l'exèrcit ni de cap programa governamental i, en el nostre petit equip de tres persones, la Caitlin marca el to i dona les ordres, i per això cedeixo. M'arronso una mica, perquè sempre em llegeix els pensaments i coneix la necessitat que tinc de presumir, però el somriure se li esborra dels llavis. Es gira cap al punt per on dos camions se'ns acosten per l'horitzó. Més avall, el campament encara està en silenci, i les siluetes estirades dels nois que dormen esquitxen la instal·lació.

—Set minuts. —La lent que porta la Caitlin a l'ull li permet saber la velocitat dels camions, la distància a la qual estan i el temps estimat que trigaran a arribar—. Preparades? —pregunta.

Una onada d'adrenalina em recorre el cos.

—Vaig néixer preparada.

Percebo el to arrogant de la meva pròpia veu i gairebé veig la Hala girant els ulls en blanc, però no m'he pogut contenir. La Hala només assenteix, és clar.

—Prepareu el primer tret.

Totes dues ens inclinem cap a la mira. La Hala se centra en els soldats que dormen a la dreta, i jo m'ocupo dels de l'esquerra. Esperem que la Caitlin doni l'ordre. El temps s'alenteix, i fins i tot els moviments més insignificants s'aturen, incloses les nostres respiracions.

—Ara —ordena la Caitlin.

El primer tacte del gallet és una sorpresa per als meus dits, perquè sempre oblidó la pressió exacta que he d'exercir. Potser és perquè la pressió ha canviat una mica a causa de les modificacions que han fet a aquests rifles, que ara disparen dards tranquil·litzants, en comptes de bales. Malgrat tot, no em costa gens anar encertant blancs. Un, dos, tres, quatre... Vaig disparant a soldats desprevinguts a un ritme regular. La regularitat és important. Implica no precipitar-se, perquè la precipitació podria provocar un error que ens engoliria a totes.

Sense separar un ull de la mira telescòpica, amplio la imatge amb la lent de contacte de l'altre i observo els soldats que reben la fiblada dels dards. S'esveren un parell de segons i es desplomen inconscients. Els encerto l'un rere l'altre. Vint, trenta... i acabo la meva banda. La Hala encara està acabant la seva. És més lenta, però és una tiradora excepcional. L'escenari s'asserena. Els arbres cruixen, assotats per un cop de vent, i les dones tancades a la gàbia es belluguen lleugerament, però l'esplanada de terra que ocupa la major part del campament roman en silenci.

La Hala em mira amb una expressió gairebé alegre. Hem fet una bona feina. Llavors ens interromp la veu de la Caitlin.

—A les dues en punt.

La Hala i jo ens girem alhora. Un soldat segueix dempeus i corre cap al dormitori de l'Ahmed. Té les cames primes i una jaqueta estripada que li aleteja contra el cos sec. És llest, i corre en ziga-zaga per ser un blanc més difícil.

Excepte per a mi. Arrossegat per la inèrcia, cau de

morros i queda estès sobre la terra roja. Es torna a fer el silenci.

La Caitlin sospira alleujada i em somriu. La Hala nega amb el cap, com si encara no es pogués creure el tret que acabo de disparar.

—Som-hi —ordena la Caitlin—. S'acosten els camions.

Distingeixo en la distància la remor greu dels motors que s'apropen per l'oest, amb una puntualitat ben calculada. Els camions són l'únic suport que ens ofereix el govern d'aquesta terra, un cop hem fet el més difícil. M'ai-xeco de terra, recullo el rifle, agafo les armes i segueixo les altres de camí al campament.

Caminem entre els soldats amb cautela. Indefensos, baden la boca en un son forçós. La Hala els camina per sobre amb l'arma a la mà per assegurar-se que cap d'ells no ha evitat els dards. En acabat, es dirigeix a la gàbia on hi ha les dones, que ens miren fixament, dretes, bocabadades i en silenci. Anem vestides amb uniformes de combat arrapats i del color de la terra, amb pistoleres, armes i botes. Portem el cap embolicat en mocadors palestins que ens tapen la cara. Només se'ns veuen els ulls. Hi ha telèfons mòbils per tot arreu, fins i tot en aquest indret perdut, i no podem permetre que ningú sàpiga qui som.

Mentre la Hala trenca la porta de la gàbia per alliberar les ostatges, la Caitlin i jo avancem decidides cap a la cabana de l'Ahmed. Les dones titubegen. La Hala les intenta convèncer que ha vingut per ajudar-les.

—Prova de somriure —murmuro, i sé que m'ha sentit per l'auricular perquè em clava una mirada ferotge. Somriure mai no ha estat un dels seus punts forts, però ho

prova i funciona. Les dones comencen a desfilars fora de la gàbia i caminen cap als camions que venen a rescatar-les.

A la cabana, els dos soldats que feien guàrdia davant la porta de l'Ahmed jeuen a terra, adormits pels dards. Si tenim sort, l'Ahmed estarà roncant a dins i també el podem drogar. Totes dues portem una pistola de dards i una de convencional, per si de cas. Les ordres són capturar l'Ahmed viu i lliurar-lo a les forces governamentals, que s'enduran tot el mèrit d'haver-lo trobat. És el preu que vam acordar per poder rescatar les dones se-grestades.

Llavors, mentre ens preparam per escometre l'Ahmed, un dels camions que s'aproximen al campament fa sonar el clàxon diverses vegades. Dono una ullada, estressada. Les dones alliberades corrien cap al vehicle, gairebé ficant-se sota les rodes, i el conductor segurament ha tocat el clàxon instintivament, però el soroll és massa estrident. És impossible que l'Ahmed no l'hagi sentit.

Angoixada, la Caitlin em fa un gest amb el cap i entrem a correuita, perquè cada segon que esperem dona temps a l'Ahmed per arrabassar-nos la iniciativa. La porta no està tancada amb clau, i la Caitlin l'obre per deixar-me passar. Entro amb la pistola alçada i sento que la Caitlin em segueix de ben a prop, decidida, i cobreix l'altra meitat de la cambra.

Plantada a l'habitació, amb l'arma a punt, em sento idiota. Vam planejar l'operació, vam organitzar-ho tot i vam passar una hora estirades a terra per assegurar-nos que ningú no ens veuria venir, però això no ho vam preveure. No vam pensar que l'Ahmed tindria noies dins el dormitori. Les mateixes noies que ens han enviat a salvar.

N'hi ha dues, i no deuen tenir més de quinze anys. Si haguéssim enxampat l'Ahmed dormint, la seva presència potser no hauria tingut cap importància, però és evident que el xivarri de fora l'ha espavilat. I els tres segons que hem trigat a entrar ens han fet perdre el factor sorpresa. No som prou ràpides, i abans no les podem treure del mig, l'Ahmed les agafa, se les planta al davant i les fa servir d'escuts humans improvisats. Ara apunto a les noies, en comptes d'apuntar-lo a ell, i la pistola de l'Ahmed frega els clatells de les ostatges.

—No el perdis —murmura la Caitlin.

L'apuntem amb les pistoles. Un duel. M'adono que, ara que té peons amb els quals negociar, es troba més còmode i sent que té el control de la situació. La barba escabellada amaga un home atractiu. Per algun motiu, no m'ho esperava, com si la vilesa dels seus actes se li hagués de reflectir a la cara. La suor li amara el front que corona uns ulls molt junts que em tornen la mirada. Les noies també suen, un mantell humit que els cobreix els blaus de la cara, i una es posa a plorar.

—Calla! —li ordena l'Ahmed, però la noia està aterrida, gairebé histèrica. L'altra li xiuxiueja que pari, però els sanglots continuen. L'Ahmed s'està irritant. Li clava una empenya i, alleujada, la noia corre a un racó de l'habitació i continua plorant.

—Deixa que ens l'emportem —proposa la Caitlin, que intenta treure almenys una de les noies de la cabana.

La pistola de l'Ahmed se separa d'una ostatge i apunta l'altra. Abans no em puc moure, un tret ressona a les parets com un tro. Faig un salt, sobresaltada. La noia del racó cau a terra. Clavo els ulls a la paret que tenia al darrere. Està esquitxada de sang. Es fa un instant de silenci.

Aleshores la Caitlin emet un soroll gutural entretallat, noto que la sang se m'escalfa i un vel carmesí m'enterboleix la vista.

Només la veu de la Caitlin em fa tornar del trànsit. Noto el frec del seu braç contra el meu mentre parla amb l'Ahmed, i el contacte i la veu de la Caitlin em reconforten, com si en aquesta habitació brutal encara existís alguna cosa bona.

—Tranquil. No hem vingut a matar-te —diu la Caitlin.

No deixo de mirar la noia morta a terra. L'ostatge supervivent panteixa de por amb els ulls tancats ben fort, i el cap li tremola sota la pistola de l'home. L'Ahmed mira per la finestra i veu que, a fora, arriben més camions carregats de soldats del govern.

Sento alguna cosa al sostre, un soroll subtil, i la veu de la Hala ens parla directament a cau d'orella.

—Soc a la teulada —ens informa.

Torno a respirar. Una espurna minúscula d'esperança. Deu haver sentit el tret i la conversa i ha fet el que sap fer millor: escalar. L'edifici està cobert per un sostre fràgil de palla que corona una paret marró i llisa. Sembla impossible que algú pugui escalar un mur com aquest, però la Hala s'hi ha enfilat. A la seva terra natal l'anomenaven *il bisseh*, «la gata». Va ser una de les primeres coses que em va explicar quan va començar a parlar amb mi en aquella sala depriment del centre de detenció.

Sé que a la Hala li deu estar costant trobar un tret net per disparar a l'Ahmed, però també soc conscient que la bala que té preparada sigui la nostra millor opció. Com que no em vull ficar en la línia de foc, reculo un parell de passes ben a poc a poc, amb els ulls clavats als de la noia. Si Déu existís, dubto molt que permetés que l'Ahmed fos

viu. Per això només prego perquè la Hala solucioni la situació.

—Feu-lo avançar —em xiuxiueja la veu tibant de la Hala directament a l'orella.

Observo l'Ahmed, que té un dit inquiet al gallet mentre la noia fa un sanglot ofegat. Amb la mà esquerra, em trec una granada petita de la butxaca. L'Ahmed és astut i té ulls de guineu. Veu que tinc alguna cosa a la mà.

—Granada! —exclamo, i la llanço amb suavitat en la seva direcció.

Instintivament, deixa anar l'ostatge i s'afanya a recollir-la. Tan bon punt l'agafa, s'adona que encara té el fiador... i un tret li arrenca la pistola de la mà. La bala de la Hala se li emporta un parell de dits de passada i l'Ahmed xiscla, un bram agut que penetra la palpació que em retruny al cap i, per algun motiu, em fa sentir millor. M'avanço i agafo la noia mentre la Caitlin fa caure l'Ahmed a terra amb la culata de la pistola, l'emmanilla de peus i mans i recull la granada.

Començo a recobrar la consciència dels sons. De vegades em passa quan em concentro molt intensament: un sentit s'esvaeix i un altre s'aguditza extremament. Ara, però, la cambra està inundada de sorolls: el bronzit de les pales d'un helicòpter, que deu ser el que ens ve a buscar; i la remor dièsel de més camions que arriben al campament. L'Ahmed també se n'adona i mira cap a l'única finestra de l'habitació. A través del vidre, veig tropes governamentals que baixen d'un salt dels camions i fiquen els soldats drogats dins les gàbies on retenien les ostatges.

Noto la tremolor de les espatlles primes de la noia sota les mans. Mira al seu voltant amb ulls atemorits i desconfiats. Li aguanto la mirada un moment i li envolto el cos

amb un braç per intentar fer-li entendre que no li passarà res. Amb delicadesa, l'acompanyo a la porta i la lliuro a la Hala, que ja ha baixat de la teulada. Els ulls de la Hala troben el cadàver de l'altra noia. S'estremeix i em mira amb una expressió angoixada. Entenc què vol dir. Una altra vida malbaratada. Una altra imatge que ens torturarà. Estiro la mà per agafar-li l'espatlla. La Hala accepta el contacte, però es gira de seguida.

Mentre la Hala acompanya la supervivent a fora, estiro un llençol prim i tacat del llit i tapo el cos de l'altra noia. Té la cara destrossada i se'm regira l'estómac. Com que no vull vomitar perquè ho trobo una falta de respecte, aparto la mirada i respiro un parell de vegades. A continuació, m'agenollo i li reposo la mà al front.

Encara el té calent, encara és real, i li busco el pols al coll, tot i que sé que no el trobaré. Té els ulls com unes taronges en una mirada de terror congelat, i faig lliscar els dits cara avall per tancar-l'hi. M'empastifo els dits de sang, la sang de la noia. Em miro les taques vermelles a la mà i me la netejo discretament a la jaqueta.

Mentrestant, la Caitlin parla amb l'Ahmed.

—Quedes detingut i se't proporcionarà un judici just...

L'Ahmed la interromp amb un ruflet sorneguer.

—Havien d'enviar *dones* per capturar-me. —Somriu—. Tornaré abans d'un any i, de mica en mica, conqueriré aquesta terra.

Mentre l'escolto, sento una fiblada al pit, però no és un dolor físic, sinó les punxades al cor del desassossec. El que sents quan saps que algú té raó però no ho vols creure. Per primera vegada des que vam arribar, veig les coses amb claredat. Com que ens importen aquestes noies segregades, hem vingut a ajudar un govern massa feble per

ocupar-se de manera autònoma dels grups terroristes, en un país massa dividit. A llarg termini, no poden lluitar contra un home com l'Ahmed; persistent, despietat, arrogant. I potser nosaltres tampoc. Si seguim les regles del joc, els criminals com ell simplement ens ignoren.

El tel de sang carmesina torna a descendir per darrere els meus ulls i em provoca un mal de cap agut. Em sento com si m'hagués d'esclatar el crani.

Lentament, m'aixeco, m'aparto de la noia morta i trec la pistola de la funda. Em giro cap a l'Ahmed. No em precipito, sinó que actuo amb moviments deliberats, impulsada per una força que percebo gairebé aliena. La Caitlin em mira fixament i nega amb el cap a poc a poc.

—No, l'ordre no és aquesta.

Però els sons al meu voltant es tornen granulats, inconnexos. Els ulls de l'Ahmed somriuen amb suficiència, i jo sento dins el cap el soroll blanc de la sang que em batega. Miro l'Ahmed, emmanillat, indefens, i titubejo abans de prémer el gallet. El titubeig el fa somriure, perquè se sent segur. Un somriure arrogant que li bada la boca i deixa a la vista unes dents perlades. Llavors no penso en res, tret de la facilitat amb què el meu dit índex prem el gallet, l'elegància del retrocés de la pistola i la rapidesa amb què l'Ahmed es desploma amb la barbata repenjada al pit.

De sobte, la Caitlin està cridant, la Hala és a la porta, contemplant el desastre, i algú m'arrabassa la pistola de la mà. M'empenyen contra la paret.

—Pren-li les armes —ordena la Caitlin.

No intento discutir. Com que soc incapaç de pensar, obeeixo. Aixeco les mans ben per sobre el cap i em repenjo a la paret mentre la Hala fa servir la bota per separar-me més els peus. Noto les mans metòdiques de la Hala mo-

vent-se'm pels costats del cos, l'esquena i les cames. La respiració se'm torna ràpida i irregular. Una part de mi no es pot creure el que acabo de fer. Miro enrere per veure l'Ahmed. Evidentment, ha estat un tret net que li ha travessat el front. El miro. Era viu, i ara és mort. Amb quina facilitat, i amb quina prestesa, he arrabassat una vida. És la primera vegada que faig una cosa com aquesta i, sense previ avís, m'escometen les nàusees. La bilis em puja per la gola, però me l'empasso amb una arcada seca. Respiro fondo, em torno a girar cap a la paret i em redreço. L'Ahmed va violar aquestes noies i l'acabo de veure matar-ne una. Per què m'hauria d'importar? Tanmateix, per algun motiu, sí que m'importa.

—Està desarmada —anuncia la Hala, i ensenya a la Caitlin un grapat d'armes. Les *meves* armes.

Mentre la Hala em mira als ulls amb desaprovació, em trec una navalla minúscula de la vora de la bota i l'hi dono per demostrar que ha passat per alt una arma. Aquest diàleg infantil i mut amb la Hala em dona alguna altra cosa en què pensar per un segon, però l'auricular prim com el paper que porto al canal auditiu s'activa i una veu incorporària em parla en to sever des de milers de quilòmetres de distància:

—Què ha passat?

Em mossego el llavi inferior tan fort que noto gust de sang. La Caitlin es toca la càmera que porta a la solapa de l'uniforme.

—És complicat d'explicar, Peggy...

—Estem connectades a les vostres càmeres —la interromp la Peggy, i sento l'eco de les seves paraules dins l'orella—. Veiem que és mort. Per què?

La Caitlin titubeja. No vol ser l'encarregada de consta-

tar l'obvietat. No vol ser ella qui em deixi caure en una muntanya de merda.

—L'he abatut, Peggy —contesto, per estalviar a la Caitlin la decisió sobre què ha de contestar.

—Era una amenaça? —pregunta una altra veu, que identifico com la de la Kit.

Tot i que és la meva mare, o potser precisament per això, sento immediatament l'impuls de fer-la empenyar.

—Sí, per a la humanitat.

Les veus de Londres emmudeixen i m'adono que tinc un problema greu.

—Netegeu l'escena —ens ordena la Peggy a cau d'orella.

La Caitlin fa un senyal amb el cap a la Hala, que es despenja la motxilla que carrega a l'espatlla. Hi fica la mà i en treu un paquet de blocs de gel blanc que recorden les pastilles de detergent dels rentavaixelles. Movent-se de pressa, però sense que sembli que es precipita, la Hala recorre la cambra col·locant blocs en tots els racons i sota el cadàver de l'Ahmed. En acabat, treu un tub de la bossa i uneix les pastilles amb una línia de gel.

—Ves amb compte —li demana la Caitlin.

La Caitlin m'empeny l'espatlla amb suavitat per conduir-me a la porta. Hi vaig sense perdre temps. A fora, ens espera un helicòpter sense cap distintiu, amb les pales en marxa i un xassís petit i negre que contrasta amb el terra vermell abrusat. La Caitlin em segueix a l'exterior i totes dues trotem cap a la porta oberta de l'helicòpter. Pugem a la cabina i esperem en tensió que surti la Hala. Quan ho fa, corre tan de pressa que sembla difuminar-se sota la lluentor del sol.

—Amunt, amunt, amunt! —crida la Caitlin al pilot.

En arribar a l'helicòpter, la Hala ignora la mà que li ofereixo i agafa la de la Caitlin, que l'ajuda a pujar mentre el pilot enlaira l'aparell amb suavitat. Sota els nostres peus, l'edifici de l'Ahmed esclata entre un rugit de flames pures i purificadores.